

1 SIERPNIA 1944 - 1 SIERPNIA 2019

---

75 ROCZNICA POWSTANIA WARSZAWSKIEGO

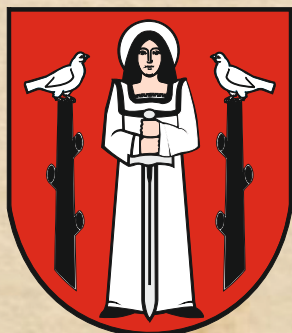
Warszawo ma

Warszawo ma, o Warszawo ma
Wciąż płaczę gdy ciebie zobaczę,
Warszawo, Warszawo ma!

Tam w getcie głód, i nędza, i chłód,
I gorsza od głodu, od chłodu,
Tęsknota, Warszawo ma!

Warszawo ma!, patrz w oku mym łza,
Bo nie wiem, czy jeszcze zobaczę
Cię jutro Warszawo ma!

Warszawo ma!, patrz w oku mym łza,
Bo nie wiem, czy jeszcze zobaczę
Cię jutro Warszawo ma!

MIASTO
GOLUB-DOBRZYŃ

„Warszawa miasto miłości”

Poeta, bard - ginące plemię.
Nocami kreśli wiersze na murach.
Bosymi stopami pieści ziemię.
Gorącą głową zawsze w chmurach.

*Warszawa - miasto miłości pierwszych.
Pozwólcie mi wrócić choćby na chwilę.
Łotrem, kto nie rymował tu wierszy!
Łajdakiem, kto nie chciał być Szekspirem!*

Płonie Poznańska, Aleje w gruzach.
Choć w takich czasach to herezja:
o inspiracjach szepce, o muzach.
Dla niego miasto to poezja.

A jeszcze wczoraj, mamó kochana!
Na Nowym Świecie razem z dziewczyną.
W czarnych lakierkach od Kielmana.
Popijał kawę z sacharyną.

To było wczoraj, dziś przed siedemnastą
chwycił rozpylacz, wyszedł na miasto.
Nie czas na miłość lecz na rozstanie:
za chwilę wybuchnie tu powstanie.

W osiem tygodni jak w oka mgnieniu.
Pustka na lewo, pustka na prawo.
Nie został kamień na kamieniu.
Serce u twoich stóp Warszavo!

„Żołnierskie buty”

Znów buty, buty, buty, tupot nóg
I ptaków oszalałych czarny wiatr.
Kobiety stają u rozstajnych dróg,
Piechocie odchodzącej patrzą w ślad.

Czy słyszysz? Werbel, werbel, werbel gra.
Żołnierzu, żegnaj ją, przeżegnaj ją!
Odchodzi pluton, tylko mgła i mgła
I tylko przeszłość nie zachodzi mgłą.

A męstwo nasze gdzie, na miły Bóg,
Gdy przyjdzie wracać na rodzinny próg?
Kobiety za pazuchę kładą je
Jak pisklę, ukradzione nam we śnie.

A gdzie kobiety nasze, powiedz, gdzie,
I gdy nadejdzie wytęskniony dzień?
Witają w progu nas i wiedzą tam,
Gdzie wszystko nasze ukradziono nam.

A nam nie łzy, nie załamanie rąk,
A my z nadzieją w nadchodzące dni.
A pośród pól żerują stada wron,
A pośród lat echami wojna grzmi.

I znów w zaułkach buty, tupot nóg,
I ptaków oszalałych czarny targ.
Kobiety stają u rozstajnych dróg,
W żołnierski podgolony patrzą kark.

Kobiety stają u rozstajnych dróg,
W żołnierski podgolony patrzą kark.

„Do potomnego”

Niewiele wiem jak ty zapewne:
rzeka przepływa miastem moim,
a nad nią z brązu postać stoi
i domy z prawej, domy z lewej,
w których o twarzach nam podobnych
w pościelach leżą, oczy mrużą
ludzie znużeni jak obłoki
w sen zapatrzeni niby w lustro.

Są światy dwa i znasz je także:
wystarczy rzęsą oczy przykryć,
a widać tło błękitne, gwiazdę
wysoko na nim, ruch zieleni
nad tajemniczym ptaków krzykiem.

Jedna jest ziemia, która niesie
ciebie i mnie, i jedna młodość;
w niej nauczony lęku - pięści
wzniosłem krnąbrnie ponad głową
i w szczęk żelaza zasłuchany
mijałem dzień po dniu jak krzyże
jak ty - podniesiesz na mnie kamień
lub rzucisz z wzdardą ziemi grudę.

Kochałem tak jak ty zapewne,
ale mi serca dano skąpo
na miłość moją niepotrzebną,
bowiem stawały nad epoką,
której imiona dajesz teraz
olbrzymia śmierć i przerażenie.

Nie żebym uląkł się lub płakał,
nie żebym czekał już skazany
na trwałość kruchą - szukam w gwiazdach
zarysu twego. Między nami
jak dłonie dwie złączone są
pamięci nasze i miłości,
a jeden tylko wspólny dom,
który nade mną w tobie rośnie.

Piszę - jak grabarz dół wybiera
na ciała bezruch, dłoni rozpacz
i słowo małe staje nieraz
jak krzyż lub wieniec. Jeśli zostać
dane mu będzie - ręka twoja
otworzy je i sercem spełni,
a czas, co młodość ku jesieni
przechyla twardo - twarz wywoła
kamienną już i nocną wiecznie.

A blisko - mur omszały chroni
spokoju tych, co dłoni wierząc
i miłość mierząc ostrzem broni
upadli w piasek twarzą szczerą.
Szyderczy krzyż imiona proste
ocienia chętnie; jeszcze słyhać
bojowy marsz i bliski pocisk,
co grobem był im i kołyską.

Cokolwiek pieszczą dłonie nasze,
niewierne jest: czy liść, czy woda
przecieka poprzez palce; twarz się
odsuwa bliska w cienie gęste
i tak odsuwa się nam młodość
i radość prosta, że jesteśmy.
Miasto, w którym
do ciebie piszę - stoi ciemne,
choć zwykle słońce liże mury
spryskane pismem krwi daremnej.
Człowiek przechodzi tam niewielki
i oczy zwraca żalem zbrojne,
jak ja do ciebie poprzez wieki
bezbronne słowo i opowieść.

Niewiele wiem jak ty zapewne:
idziemy razem patrząc czujnie:
ty - na gwiazdzistym, prostym niebie
szukasz płomienia i mnie w łunie,
ja - odwrócony - serce pełne
miłości smutnej niosę jak
żołnierz moglię pod swym hełmem
niesie przez czas.

„Już nie wróci chłopiec twój dziewczyno”

Padł na linii za Polskę, za sprawę
Za zburzoną, skrwawioną Warszawę
Bił się mężnie i jak żołnierz zginął!
Tyś została i płaczesz dziewczyno (x2)
I tak strasznie ci serce się smuci

Nie padł pierwszy i nie padł ostatni
Ból zduś w głębi i zęby dziś zatnij
I idź dalej ciernistą swą ścieżką
W pierwszej linii, gdzie walczą żołnierze (x2)
Służyć Polsce jak oni dziś służą!

Zbigniew Herbert - "Przesłanie pana Cagito"

Idź dokąd poszli tamci do ciemnego kresu
po złote runo nicości twoją ostatnią nagrodę

idź wyprostowany wśród tych co na kolanach
wśród odwróconych plecami i obalonych w proch

ocalałeś nie po to aby żyć
masz mało czasu trzeba dać świadectwo

bądź odważny gdy rozum zawodzi bądź odważny
w ostatecznym rachunku jedynie to się liczy

a Gniew twój bezsilny niech będzie jak morze
ilekroć usłyszysz głos poniżonych i bitych

niech nie opuszcza cię twoja siostra Pogarda
dla szpiclów katów tchórzcy - oni wygrają
pójdą na twój pogrzeb i z ulgą rzucą grude
a kornik napisze twój ułożony życiorys

i nie przebaczaj zaiste nie w twojej mocy
przebaczać w imieniu tych których zdradzono o świecie

strzeż się jednak dumy niepotrzebnej
ogładaj w lustrze swą błazeńską twarz
powtarzaj: zostałem powołany - czyż nie było lepszych

strzeż się oschłości serca kochaj źródło zaranne
ptaka o nieznanym imieniu dąb zimowy
światło na murze splendor nieba
one nie potrzebują twojego ciepłego oddechu
są po to aby mówić: nikt cię nie pocieszy

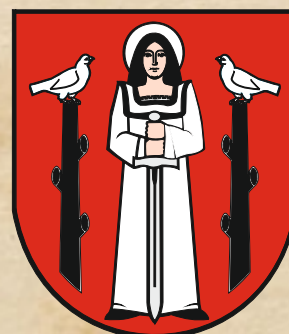
czuwaj - kiedy światło w górach daje znak - wstań i idź
dopóki krew obraca w piersi twoją ciemną gwiazdę

powtarzaj stare zaklęcia ludzkości bajki i legendy
bo tak zdobędziesz dobro którego nie zdobędziesz
powtarzaj wielkie słowa powtarzaj je z uporem
jak ci co szli przez pustynie i ginęli w piasku

a nagrodzą cię za to tym co mają pod ręką
chłosta śmiechu zabójstwem na śmietniku

idź bo tylko tak będziesz przyjęty do grona zimnych czaszek
do grona twoich przodków: Gilgamesza Hektora Rolanda
obronców królestwa bez kresu i miasta popiołów

Bądź wierny idź

MIASTO
GOLUB-DOBRZYŃ